

[Jane Oksen]

Med hensyn til plejevederlagets størrelse var det også en af Fremskridtspartiets indsigelser første gang, idet Socialdemokratiet havde ønsket et plejevederlag helt op til 300.000 kr. Vi sagde, at lønnen ikke måtte være højere end en hjemmehjælperløn. Nu har man så lagt sig på højeste hjemmehjælperløn som maksimum for vederlaget, og det kan man måske nok sige er en rimelig aflønning. Det er jo ikke ligefrem noget let arbejde at passe en døende.

Vi vil gerne have undersøgt tingene nærmere, og man kunne måske forestille sig, at man så lidt på fordelingen af udgifterne. Det er jo amtet, der sparer penge ved at frigøre sygehuspladserne, men det er ligesom kommunerne, der hænger på plejen af den ældre bagefter. De penge, amtet sparer, skal kommunen så betale. Det er igen en af de ordninger, vi har, hvor man slås om, hvem der skal betale udgifterne. Jeg synes, vi skal prøve at se, om vi ikke kan finde en udgiftsneutral mulighed ved at få en eller anden ordning gennemført. Kan den ikke blive så vidtgående som den beskrevne, bør vi trods alt forsøge, om vi ikke kan nå frem til et eller andet godt resultat. Jeg synes, de ældre fortjener det – og det er jo ikke bare ældre, det er også syge børn og ægtefæller og andre. Man bør altså åbne op for denne mulighed, som man har i forvejen i kommuner, hvor man rask væk ansætter pårørende som hjemmehjælpere. Det bør være en ordning, der ikke forskelsbehandler, fordi man bor i den ene eller den anden kommune.

Men hensyn til forskelsbehandling vil jeg også godt pege på, at jeg synes, der sker en forskelsbehandling af offentligt og privat ansatte. Der ligger ligesom i bemærkningerne, at offentligt ansatte skal have en ret til frihed til at passe en terminalpatient, hvorimod det for de privat ansatte ligesom er op til arbejdsgiveren at anerkende det. Her er der jo altså allerede en forskelsbehandling.

Men alt det synes jeg vi skal se på i udvalget, og så vil vi vente med at komme med vores indstilling til det.

Bjarne Ørum (RV):

Jeg kan gøre det ganske kort: Det Radikale Venstre er enig i intentionerne i dette lovforslag. Vi mener ikke, der er tvivl om, at døende skal have lov til at blive passet af pårørende eller nærtstående i eget hjem, når det er muligt.

Men vi afventer resultatet af forhandlingerne mellem regeringen og de kommunale organisationer, og vi tilslutter os forslaget, såfremt det er – som andre har nævnt – udgiftsneutralt. Det har jeg indtil i dag troet var et begreb, der var entydigt, men det lå næsten i hr. Jørgen Winters bemærkning, at det var et begreb, man kunne tolke. For mig er udgiftsneutralitet et eksakt begreb.

Herluf Rasmussen (CD):

Udgiftsneutralt eller ej, det er ikke det afgørende for os. CD vil gerne gå ind for forslaget, fordi vi mener, at vi nu imødekommer et meget stort ønske hos døende og deres pårørende om at blive i hjemmet i de sidste timer og dage.

Det er meget svært at se, om det er noget, der kan give økonomisk balance. Det hænger jo sammen med, hvor mange tekniske hjælpemidler der skal bruges i forbindelse med plejen af den døende, og det hænger også sammen med, hvor meget der spares på hospitalerne.

Kernen i det er jo trods alt, at den pårørende – den pårørende – skal være der i 24 timer. Det er sådan set det, som er det centrale i det. At man så får et eller andet vederlag for en del af tiden, er noget andet.

Men jeg vil være ked af, hvis det får til resultat, at kommunerne benytter ordningen til at forringe det normale plejeforhold, der er for patienten, for der er trods alt nogle ting, som den private, den pårørende, ikke kan klare. Her håber jeg så ikke, at man forfalder til at sige, at det bliver også den pårørendes opgave.

Det afgørende er, at den døende og familien har tilfredshed ved at være sammen i de sidste timer.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det, der er det væsentlige ved dette forslag, er, at den døende kan få lov til at få sit sidste ønske opfyldt. Læser man eventyr, var det altid tilfældet, hvis man ellers kunne gøre det. Hvis vi i vores normale liv ved, at der er et menneske, der er meget dårlig, meget syg, vil vi gøre alt, hvad vi kan for at opfylde alle de ønsker, vi overhovedet kan.

Derfor drejer dette sig ikke først og fremmest om penge, om de går op eller ej. Det drejer sig om, hvorvidt vi er parat til at sige, at de mennesker, der gerne vil have lov til at dø hjemme og være sammen med deres nære pårørende, får lov til det.